

Там, де живуть книжки

КУПИТИ

Книжки завжди були її прихистком. Але тепер, коли коронавірус відрізав Надю Книжицьку від світу, а улюблений блог став тягарем, навіть вони не рятують від самотності. Та все змінюється, коли їй до рук потрапляє загадкова книжка – історія від невідомого автора, що детально описує її особисте життя. Спершу це виглядає як злий жарт, але з кожною сторінкою відчуття страху посилюється: цей автор знає те, чого не міг знати ніхто?

Погрози змушують дівчину повернутися в Соколяни – рідне містечко зі старими сімейними драмами, байдужими колишніми друзями й безліччю таємниць.

Хто ж надіслав їй цю книгу? Чому через стільки років знову відкриваються старі рани і чи зможе Надя поглянути правді у вічі? Чим ближче до розгадки, тим більшою стає загроза, що нависає над її життям...

Розділ 1

Косі смуги світла лилися крізь нещільно запнуті штори на картину з маяком та тягнулися вниз темними шпалерами з квітчастим візерунком. Ковзали поверхнею письмового столу, лягаючи на обклеєну наліпками кришку ноутбука, розгорнутий блокнот з вкритими закарлюками сторінками, перекидний календар, що показував 26 вересня 2021 року, та на рамку з фото чоловіка, який тримав на руках маленьку дівчинку. Дівчинка вказувала в бік камери й щось здивовано говорила, звертаючись до чоловіка.

За вікном зашипіли гальма сміттєвоза, й Надя прокинулася. Зі сну перед очима якусь мить танцювали квітчасті шпалери. Вона зажурилася, перевернулася на бік, підмостивши руки під голову, й спробувала заснути.

Сміття з гуркотом та дзвоном битого скла посипалося з баків у сміттєвоз.

Надя застогнала й розплющила очі. Живучи на третьому поверсі, вона чудово чула все, що відбувалося на вулиці, навіть із зачиненими вікнами.

«Магія ранку», — подумала дівчина та остаточно прокинулася.

Сіла на ліжку, підклавши під спину подушку, й звичним жестом узяла з тумбочки телефон із тріснутим у кутку екраном. Пів на десяту. А вона лягла о треті, знов заси-ділася. Надя широко позіхнула й озирнулася.

— Мирон!

Вминаючи скрипучий паркет, у кімнату забіг попелястий шотландський кіт. Нявкнув, застрибнув на ліжку й неквапно підійшов до Наді. Та почухала його за лівим вухом, а потім під підборіддям. Мирон замурчав, підставляючи капловуху голову під різними кутами.

— Все, досить із тебе.

Кіт обурено подивився на неї, на мить припинивши мурчати. Зітхнувши, Надя ще раз добряче почухала його.

— Не наглій.

Вона підняла телефон і розблокувала екран, на заставці якого шкірився анімований Джокер із «Убивчого жарту».

Десяток повідомлень у телеграмі, два у фейсбук-месенджері, два від Нової пошти, шість електронних листів, смс від Водафон та самотнє повідомлення у вайбері. Світ уперто хотів комунікувати з Надею.

Спершу вона переглянула повідомлення від Нової пошти. У відділення приїхали дві посилки — одна підписана як книжки, інша — як документи. Книжкам Надя зраділа, пригадуючи, що саме замовляла. Посилка «Документи» їй нічого не сказала, як і прізвище відправника — Микола Ерфе, м. Київ.

У телеграмі Злата скинула мем за серіалом «Гра в кальмара», який Надя вже бачила, але все одно відповіла наліпкою кота, що реготав до сліз. У чаті каналу книжкового блогу «Там, де живуть книжки», який вела Надя, чекали шість нових повідомлень.

Злата радила їй назвати канал «Книжицька читає».

— Відразу буде зрозуміло, що це книжковий блог, і асоціюватимуть його з тобою.

— Яюсь занадто, — відказала Надя. — Не люблю, коли щось називають власним ім'ям.

— З таким-то прізвищем — сам бог велів.

Тоді вони ледь не посварилися через це, але Надя пишалася, що відстояла власну назву. Їй хотілося вигадати щось досить дотепне й з натяком, який змогли б оцінити книголюби-підписники. Скільки людей вгадали б у назві посилання на книжку «Там, де живуть Чудовиська»? То була її перша дитяча книжка англійською мовою, яку привіз їй дядько-моряк. Надя тоді не змогла її прочитати, навіть тримаючи під рукою все зібрання журналів «ЄШКО», але вона годинами проглядала чудові ілюстрації та намагалася їх перемалювати.

«Чудова книжка, дякую за пораду!»

Це написала нова підписниця до вчорашнього допису про «Я бачу, вас цікавить п'ятьма» Павлюка. Книжка й справді була гарна, тож Надя з чистим серцем радила її читачам.

«Оце б працювати книжковою консультанткою, — замріялася вона. — Платили б мені за поради, що почитати, де знайти яку книжку. Або, ще краще, працювати книжковим детективом, як герой Джонні Деппа у фільмі

«Дев'ята брама». Подорожувати світом, порпатися у старовинних бібліотеках, розшукувати рідкісні книжки, боротися з таємними орденами та розгадувати загадки».

Загадки Надя любила, тому й перевагу віддавала трилерам та детективам, але не нехтувала жодною книжкою, що потрапляла до її рук.

Вона знову зітхнула й погладила Мирона, що лежав під боком.

«Мені не зайшов фільм, а от книжка класна».

«Скільки щомісяця витрачаєте на книжки?»

«Що порадите з любовних романів?»

Книжковий чат жив своїм життям.

Блог був досить скромним, трохи більше як шістсот підписників, а проте частина з них активно дописувала в чаті щодня. А це означало, що Наді треба було всім відповідати, щоб підтримувати залученість. Коли вона створювала канал, то спочатку взагалі думала відключити коментарі й лише викладати огляди на книжки. Але швидко зрозуміла, що таким чином далеко не заїдеш, та й спілкування з іншими книголюбамися виявилось не такою й страшною штукою, як їй здавалося.

Надя швидко відповіла на останні коментарі, щедро розкладаючи емодзі. Без них повідомлення, на її думку, здавалися занадто сухими.

«Що за дурню тут рекомендують?»

Щоки Наді запалали, наче вона зробила щось непристойне.

«Знов це», — вона повільно видихнула.

Надя не знала, хто то був, але останнім часом хтось завів моду залишати в чаті її блогу неприємні коментарі. Спочатку вона намагалася знайти об'єктивні причини, чому людині не заходили її відгуки, поки не зрозуміла, що то марна справа. Аноніму просто не подобався блог Наді чи сама Надя, й він регулярно писав капості, а часом і образливі коментарі.

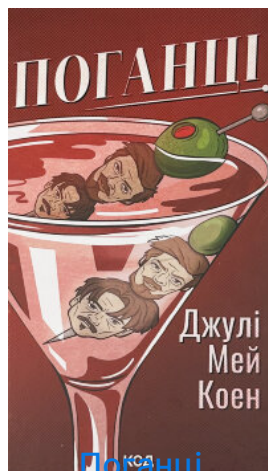
«Може, це Костя?»

За винятком колишнього, з яким Надя розійшлася пів року тому, в неї не було ворогів, бо вона взагалі мало з ким спілкувалася — один із плюсів інтровертності. Вузьке коло тих, кого вона могла назвати друзями, ще вужче коло родичів — ото і все.

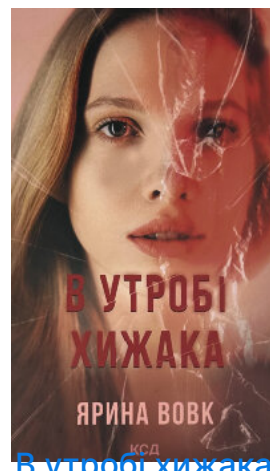
Рекомендована література

Грішник. Книга 2

Поганці

В утробі хижака

Великий Гетсбі

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ